

derfor i det Væsentlige slutte mig til Lovudkastet og nærer ingen Frygt for dets Følger eller for de Byrder, som derved skulde falde paa Communerne. Troede jeg, at disse vilde blive betydelige, vilde jeg kun meget nødtigt gaae ind paa Lovforslaget, idet jeg mener, at Byrderne allerede nu kunne være tilstrækkelige, og jeg derfor ikke vilde være den Første til at stemme for nye.

Teszen: Jeg troer virkelig ikke, at der kan ansøres nogensteds anden Grund for at lægge de Udgifter, hvorom her er Tale, over paa Communerne end den, at, naar man ikke veed, hvorfra man skal tage Pengene til en Foranstaltning, saa henviser man altid til Communerne Kasse. De Foranstaltninger, hvorom her er Tale, skee udelukkende i Brandforsikringens Interesse, og der er, hvad Kjøbstæderne angaaer, ikke den mindste Vanskelighed ved at paalægge Assurancen den omhandlede Udgift. I Kjøbstæderne ere jo alle Bygninger brandforsikrede, og naar der opstaaer Ild i en Bygning, saa foretages de Foranstaltninger, hvorved der under Slutningen eller paa anden Maade skeer Skade paa andre Bygninger, alene i Brandassurancens Interesse, og Skaden bøv derfor ogsaa bæres af denne. Derom synes jeg ikke, der kan være Tvivl. Med Hensyn til Landet, hvor Assurancen er fri, erkjender jeg, at Vanskeligheden ved at udfinde den Erstatningspligtige er større, og denne Vanskelighed er det vistnok ogsaa, der har ført til, at man vil tage Erstatningen af Sognets Kasse; men det vil let sees, at, naar Communen bliver interesseret i, at der skeer saa saa Foranstaltninger som muligt, naar en Ildbrand udbryder, saa vil man komme til, at man hellere lader det brænde og lader Ilden udbrede sig, end at man skulde udsætte Communen for at komme til at udrede nogen Erstatning. Det er jo ganske vist en Feil, at Udgifterne til Slutningsvæsenet ere paabyrdede Communen. De burde bæres af Brandassurancen, og dertil haaber jeg ogsaa, at vi dog engang skulle komme, idetmindste i Kjøbstæderne. Det vil jo nemlig let sees, at, naar det er Communen, som vælger den, der staaer i Spidsen for Brandvæsenet, saa vil denne ogsaa i Reglen

være interesseret i, at der ikke skeer nogen Skade paa de tilstødende Eiendomme, hvorved Tab vilde paaføres Communen, og han vilde saaledes maaskee i mange Tilfælde, hvor det for at redde en Bygning vilde være nødvendigt at nedrive f. Ex. et Plankværk, unblade dette, for ikke at paalægge Communen og dermed sig selv et Erstatningsansvar. Jeg troer, at, naar man vil gaae den her betraaede Vej, vil man derved gjøre Brandforsikringsvæsenet overordentlig stor Skade, ikke at tale om den Uret, man tilføjer Communerne, og jeg skal derfor være med til, idetmindste for Kjøbstædernes Vedkommende — jeg haaber, at Landboerne ville gjøre det Samme for Landcommunerne Vedkommende —, at stemme imod, at nogensteds Udgift af det Slags paaføres Communerne Kasse.

Justitsministeren: Den ærede Taler forekom mig kun at holde sig Forholdene i Kjøbstæderne med Hensyn til Forsikringen for Die. Han sagde, at der er Forsikringen tvungen, og der vilde man kunne give en saadan Bestemmelse som den, han omtalte. Dette indbrømmer jeg ogsaa kan skee, saalænge Forholdet er ordnet som det nu er, men det er ikke den ærede Taler ubekendt, at der er et Dulle, og jeg troer et fuldkommen velbegrun- det Dulle, om at see Kjøbstædernes Brandforsikring ordnet paa en anden Maade, og det kan vel være muligt, at det vilde kunne føre til den samme Frihed, som der nu haves med Hensyn til Forsikringer paa Landet. Naar man da i Kjøbstæderne kommer til at staa overfor en fri Forsikringsforening, hvorledes kan saa den ærede Taler troe, at det vil være muligt, at man ved en Lovbestemmelse kan paalægge den private Forsikringsforening, denne juridiske Person, en Forpligtelse til at bære denne Udgift? Naar den ærede Taler meente, at det vilde gjøre Brandforsikringen stor Skade, om Udcastet blev til Lov, thi saa vilde man lade det brænde, sagde han, saa overfaae den ærede Taler, at denne Lov ikke angaaer forsikrede Bygninger eller Bygninger overhovedet. — Endelig var der en Bemærkning af den ærede Taler, som jeg dog maa modsigte. Han meente, at, naar man ikke kunde